

Sygn. akt VU 1381/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku W. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania W. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 9 września 2013r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonemu W. Z. prawo do emerytury od dnia 17 lipca 2013 roku.

Sygn. akt VU 1381/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 września 2013r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawcy W. Z. prawa do emerytury, z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Od powyższej decyzji wnioskodawca odwołał się w dniu 1 października 2013r., wnosząc o zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresów zatrudnienia: od dnia 3 sierpnia 1971r. do dnia 24 kwietnia 1973r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku operatora wężła betoniarskiego oraz w okresie od dnia 8 lipca 1975r. do 8 stycznia 1982r. i od 27 maja 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B.- na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. Z., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 17 lipca 2013r. wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akt ZUS.)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący 27 lat, 1 miesiąc i 15 dni, w tym **3 lata, 6 miesięcy i 23 dni** pracy w szczególnych warunkach (z wyłączeniem okresów urlopów bezpłatnych i okresów usprawiedliwionej nieobecności w pracy)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. nie zaliczył wnioskodawcy do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresów pracy:

- od dnia 3 sierpnia 1971r. do dnia 24 kwietnia 1973r., w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku operatora węzła betoniarskiego oraz

- w okresie od dnia 8 lipca 1975r. do 8 stycznia 1982r. - na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony oraz

- od 27 maja 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B.- na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony (dowód: decyzja ZUS z dnia 9 września 2013r. – k. 26 akt ZUS, odpowiedź na odwołanie – k. 4-5 akt, wyliczenie okresów pracy w szczególnych warunkach – k. 17 akt emerytalnych) .

W okresie **od dnia 3 sierpnia 1971 roku do dnia 24 kwietnia 1973 roku** W. Z. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) nr(...) w Ł. na (...). Pod bazę sprzętu podlegał węzeł betoniarski, który produkował beton na potrzeby budowy cementowni (...). Wnioskodawca na węźle betoniarskim, obsługiwał cały znajdujący się tam sprzęt tj: przenośniki taśmowe, ślimakowe wagi, betoniarki, tzw. łopatę mechaniczną (urządzenie podające na taśmociąg kruszywo do produkcji betonu) do silosów. Jako operator betoniarki pracował w bardzo trudnych warunkach: hałasie, zapyleniu, wilgoci. Wnioskodawca w całym tym okresie jako operator betoniarki pracował stale, w pełnym wymiarze godzin, do innych prac nie był kierowany.

Pracodawca nie wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (dowód: zeznania świadków: M. J. k.25 oraz nagranie protokołu rozprawy z dnia 13 marca 2014 roku k.27 – 00.14.11-00.17.05, zeznania świadka S. G. (1) k.25 verte oraz nagranie protokołu rozprawy z dnia 13 marca 2014 roku k.27 00.17.05-00.20.38, zeznania wnioskodawcy W. Z. k.26 verte oraz nagranie protokołu rozprawy z dnia 213 marca 2014 roku k.27 00.34.33-00.38.12 w aktach sprawy, świadectwo pracy z dnia 26 kwietnia 1973 roku k.4 zaświadczenie k.3 w aktach rentowych).

W okresie **od 18 lipca 1975 roku do dnia 8 stycznia 1982 roku** wnioskodawca W. Z. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) – B.. Przedsiębiorstwo (...) w B. zajmowało się usługami transportowymi tj. wykonywano przewozy betonu dla cementowni. Przedsiębiorstwo to posiadało bazę samochodową, było to około 100 samochodów ciężarowych. Były to samochody ciężarowe marki J. i J. z przyczepą, wszystkie o ciężarze całkowitym znacznie powyżej 3,5 tony. Przedsiębiorstwo posiadało także kilka samochodów osobowych, ale do ich obsługi, uprawnieni byli specjalnie zatrudnieni kierowcy. Wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca, kierował cementobusem oraz samochodami skrzyniowymi. Były to samochody ciężarowe o masie powyżej 3,5 tony . Wnioskodawca, jako kierowca przewoził samochodami ciężarowymi beton zarówno luzem, jak i w workach, na potrzeby budowy domów. Wnioskodawca w spornym okresie **wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, stale i w pełnym wymiarze godzin**, innych prac nie wykonywał, do innych prac nie był kierowany.

Pracodawca nie wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (dowód: zeznania świadków: A. T. k.26 oraz nagranie protokołu rozprawy z dnia 13 marca 2014 roku k.27 00.24.57-00.26.43 oraz J. P. (1) k.26 oraz nagranie k.27 00./27.49-00.29.49, zeznania wnioskodawcy W. Z. k.26 verte oraz nagranie protokołu rozprawy z dnia 13 marca 2014 roku k.27 00.34.33-00.38.12 w aktach sprawy, świadectwo pracy k.10 i 11 zaświadczenie k.3 w aktach rentowych)

W okresie **od dnia 27 maja 1985 r. do dnia 31 sierpnia 1988r.** wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) – B. na stanowisku **kierowcy samochodu ciężarowego o masie powyżej 3,5 tony**. W ramach swych powierzonych obowiązków wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, samochodem ciężarowym marki (...) z przyczepą rozwoził cement na budowy. W razie awarii samochodu (...) wnioskodawca wykonywał swoją pracę kierowcy jeżdżąc samochodem ciężarowym marki J., również o masie powyżej 3,5 tony.

W okresie tym wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował wyłącznie jako kierowca samochodu ciężarowego o masie powyżej 3,5 tony, innych prac wnioskodawca nie wykonywał, do innych prac nie był delegowany.

Pracodawca nie wystawił wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (dowód: świadectwo pracy k.20, umowa o pracę k.21, zeznania świadków H. K. k.26 i nagranie protokołu rozprawy z dnia 13 marca 2014 roku k.27 00.29.40-00.31.27, G. S. (1) k.26 verte oraz nagranie protokołu rozprawy z dnia 13 marca 2014 roku k.27 – 00.31.27-00.32.59 , zeznania wnioskodawcy W. Z. k.26 verte oraz nagranie protokołu rozprawy z dnia 13 marca 2014 roku k.27 00.34.33-00.38.12 w aktach sprawy).

Uprawnienia do prowadzenia pojazdów ciężarowych wnioskodawca posiada od dnia 30 czerwca 1975 roku (dowód: zeznania wnioskodawcy wraz z okazaniem dokumentu-prawa jazdy o nr (...) k. 25 verte).

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwolanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy zarówno w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od dnia 3 sierpnia 1971r. do dnia 24 kwietnia 1973r., jak i w okresie od dnia 8 lipca 1975r. do 8 stycznia 1982r. i od 27 maja 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B. był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych.

Sporny pozostawał jedynie charakter wykonywanej przez wnioskodawcę pracy tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Stało się tak dlatego, że z dokumentów osobowych skarżącego z (...) Przedsiębiorstwa Budownictwa (...) oraz z Przedsiębiorstwa (...) w B. w postaci świadectw pracy, umowy o pracę, kart przebiegu zatrudnienia i wynagrodzenia oraz angaży potwierdzających zatrudnienie w spornych okresach nie wynika, że wnioskodawca był zatrudniony odpowiednio na stanowisku operatora betoniarki oraz na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o masie powyżej 3,5 tony.

Podnoszona przez organ rentowy okoliczność braku świadectwa pracy w warunkach szczególnych na stanowisku operatora betoniarki oraz kwestia nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy polegająca na niewskazaniu kierowcą jakich pojazdów był wnioskodawca, nie oznacza – jak chce organ rentowy – że wnioskodawca w spornych okresach w warunkach szczególnych nie pracował, czy też nie był kierowcą samochodów ciężarowych o ciężarze całkowity ponad 3,5 tony.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w okresie od dnia 3 sierpnia 1971r. do dnia 24 kwietnia 1973r., Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy oraz na korespondujących z nimi zeznaniach wnioskodawcy oraz świadków S. G. (1) i M. J.. Należy podkreślić, że obaj świadkowie pracowali w całym spornym okresie razem z wnioskodawcą, wykonując taką samą pracę operatorów betoniarki, a tym samym dysponują bezpośrednią i szczegółową wiedzą na temat wykonywanej przez niego pracy. Obaj świadkowie potwierdzili, że w całym spornym okresie wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy jako operator betoniarki, obsługując węzeł betoniarski, na którym znajdowało się bardzo wiele urządzeń. Były to taśmociągi, przenośniki ślimakowe, wagi, łopaty mechaniczne- podające kruszce na taśmociąg do silosów. Do stałych obowiązków wnioskodawcy należała obsługa wszystkich tych urządzeń do produkcji betonu , a tym samym utrzymywanie procesu produkcji betonu w ciągłym ruchu. Zarówno S. G. (2) jak i M. J. wskazali, że praca wnioskodawcy zdecydowanie należała do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, albowiem świadczona była przez W. Z. w zapyleniu, huku i wilgoci.

Charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w drugim spornym okresie tj. od 18 lipca 1975 roku do dnia 8 stycznia 1982 roku w Przedsiębiorstwie (...) – B.- Sąd ustalił w oparciu o spójne i wiarygodne zeznania świadków A. T. oraz J. P. (2) oraz wnioskodawcy. Wymienieni świadkowie ponad wszelką wątpliwość potwierdzili, że wnioskodawca w spornym okresie wykonywał prace kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Z zeznań tych wynika, że do obowiązków wnioskodawcy jako kierowcy były usługi transportowe świadczone dla (...) w B.. Do stałych obowiązków wnioskodawcy należał przewóz betonu dla cementowni. Wnioskodawca jeździł samochodem ciężarowym marki J. oraz J. z przyczepą, wszystkie o ładowności powyżej 3,5 tony. W. Z. przewoził tymi samochodami ciężarowymi beton luzem, oraz w workach na potrzeby budowy domów.

Wnioskodawca w spornym okresie wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, stale i w pełnym wymiarze godzin, a często i w nadgodzinach, wykonywał wyłącznie prace kierowcy , innych prac nie wykonywał, do innych prac nie był kierowany.

Jeśli natomiast chodzi o trzeci ze spornych okresów tj. od 27 maja 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B. to charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę Sąd ustalił w oparciu o spójne i wiarygodne zeznania świadków H. K., G. S. (2) oraz samego wnioskodawcy. Świadkowie Ci potwierdzili, że wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Był to samochód marki (...), którym wnioskodawca rozwoził cement na budowy. Z zeznań tych wynika , że wnioskodawca w spornym okresie wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony, stale i w pełnym wymiarze godzin, a często i w nadgodzinach, wykonywał wyłącznie prace kierowcy i innych prac w tym okresie nie wykonywał, do innych prac nie był kierowany.

Reasumując- na podstawie zgromadzonych dowodów Sąd doszedł do przekonania, że wnioskodawca we wszystkich zakwestionowanych przez ZUS okresach tj.

- od dnia 3 sierpnia 1971r. do dnia 24 kwietnia 1973r., w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku operatora węzła betoniarskiego oraz

- od dnia 8 lipca 1975r. do 8 stycznia 1982r. - na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony oraz

- od 27 maja 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B.- na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w warunkach szczególnych tj. pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony , uprawniającą wnioskodawcę do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

Zarówno praca W. Z. w okresie od 3 sierpnia 1971 roku do 24 kwietnia 1974 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku operatora węzła betoniarskiego jak i praca na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony - w okresie od dnia 8 lipca 1975r. do 8 stycznia 1982r. oraz od 27 maja 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B. są zaliczane do prac wykonywanych w szczególnych warunkach zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Praca na stanowisku operatora betoniarki- betoniarza jest wymieniona w zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 roku w Dziale V W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych poz. 5 – prace zbrojarskie i betoniarskie pkt 5 operator betoniarki-betoniarz, natomiast praca kierowcy samochodu ciężarowego została wymieniona w wykazie A dział VIII W transporcie i łączności , poz.2: „ pracy kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton (...)

Po doliczeniu spornych okresów: od dnia 3 sierpnia 1971r. do dnia 24 kwietnia 1973r., w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) na stanowisku operatora węzła betoniarskiego (**1 rok , 8 miesięcy i 11 dni**) od dnia 8 lipca 1975r. do 8 stycznia 1982r. - na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony (**6 lat , 5 miesięcy i 21 dni**)

- od 27 maja 1985 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku w Przedsiębiorstwie (...) w B.- na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony (**3 lata , 3 miesiące i 4 dni**)

do uznanego już przez organ rentowy stażu w szczególnych warunkach w wymiarze **3 lat 6 miesięcy i 23 dni**, wnioskodawca wykazał, że w szczególnych warunkach pracował ponad 15 lat.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

W świetle powyższego nie ulega żadnej wątpliwości, że wnioskodawca legitymuje się ponad 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.